

Győri Ítéltábla, mint harmadfokú bíróság
Bhar.19/2016/3. szám

A Győri Ítéltábla, mint harmadfokú bíróság Győrött, a 2016. évi június hó 28. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t :

A zsarolás büntette kísérlete miatt **vádlott** ellen indult büntető ügyben a Tatabányai Törvényszék 2016. évi január hó 14. napján kihirdetett 2.Bf.231/2015/7. számú **ítéletét helybenhagyja.**

A harmadfokú eljárásban 6.350.- /Hatezer-háromszázötven/ Ft bűnügyi költség merült fel, melyet a vádlott köteles felhívásra az államnak megfizetni.

I n d o k o l á s :

Az Esztergomi Járásbíróság B.85/2015/22.szám alatti ítéletével **vádlottat** bűnösnek mondta ki a Btk.370.§ /1/ és /2/ bekezdés b/ pont bb/ alpontja szerint minősülő lopás vétségében. Ezért, mint többszörös visszaesőt 5 hónapi börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 1 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztésbe beszámította a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt, rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról, a bűnjelekről és kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen az ügyész jelentett be fellebbezést a vádlott terhére súlyosításért, a cselekmény súlyosabb, zsarolás büntette kísérletekénti minősítése és hosszabb tartamú fegyházban végrehajtandó szabadságvesztés kiszabása érdekében, a vádlott irányának megjelölése nélkül, védője az üzletszerűség mellőzésével felmentés érdekében élt jogorvoslattal.

A Tatabányai Törvényszék a 2. Bf.231/2015/7.szám alatti ítéletével a járásbíróság ítéletét megváltoztatta, a vádlottat a Btk. 370.§ /1/ és /2/ bekezdés b/pont és bb/ alpontja szerint minősülő lopás vétsége miatt emelt vád alól felmentette, megállapította, hogy elkövette a 2012.évi II. tv.177.§ /1/ bekezdés a/ pontja szerinti tulajdon elleni szabálysértést. A vádlottal szemben ezért 60 napi elzárást szabott ki, melybe beszámította az általa előzetes fogvatartásban töltött időt. Mellőzte a feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezést és megállapította, hogy az eljárásban felmerült bűnügyi költség az állam terhén marad.

A törvényszék felmentő rendelkezésére tekintettel megnyílt a másodfellebbezés lehetősége, mellyel élve az ügyész a vádlott terhére jelentett be fellebbezést támadva a felmentő rendelkezést és büntetőjogi felelősségét - büntetés kiszabása mellett - továbbra is zsarolás büntette kísérletében indítványozta megállapítani.

A fellebbviteli főügyészség az ügyész által bejelentett fellebbezést módosított formában tartotta fenn. Hivatkozott arra, hogy az eljárási szabályokat mind az elsőfokú, mind a másodfokú bíróság betartotta, a másodfokú ítélet alapjául szolgáló tényállás megalapozott, azt csak a személyi rész 3. és 4. pontjában szükséges kiegészíteni a büntetések letöltésének időpontjával, illetve azzal, hogy az okozott kár a sminkkészlet visszaadásával és a gyűrűk lefoglalásával teljes egészében megtérült. Utalt arra, hogy a tényállás alapján okszerűen vonható következtetés a vádlott bűnösségére, a cselekmény azonban álláspontja szerint a zsarolás büntette kísérlete helyett rablás büntette kísérleteként minősül, hiszen a vádlott részben a dolog megtartása, részben menekülése érdekében próbált meg erőszakot kifejteni a biztonsági őrral szemben. Az elkövetési értékre, a kár megtérülésére, a cselekmény konkrét tárgyai súlyára, kísérleti szakban maradására tekintettel a büntetési tétel alsó határa körüli, fegyházban végrehajtandó szabadságvesztés kiszabására tett indítványt. Hivatkozott arra, hogy a vádlott a törvény erejénél fogva a feltételes szabadságból kizárt. Összességében a törvényszék ítéletének megváltoztatását, a vádlott bűnösségének a Btk. 365.§ /2/ bekezdése szerinti rablás büntetnének kísérletében történő megállapítását, mint többszörös visszaesővel szemben fegyházbüntetés kiszabását indítványozta azzal, hogy az ítélőtábla a vádlottat a feltételes szabadság

kedvezményéből zárja ki, a fegyházbüntetésbe számítsa be a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt és kötelezze az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

A másodfokú nyilvános ülésen a fellebbviteli főügyészség képviselője az átiratban foglaltakat változtatás nélkül fenntartotta. Eseti döntéseket is felsorakoztatva a rablás törvényi tényállási elemeinek megvalósulását vizsgálta az ítéleti tényállás tükrében külön is érvelve amellet, hogy bizonyos helyzetekben, adott körülmények közt akarathajlító erőszak esetén is megvalósulhat a rablás büntettének kísérlete. Ezzel kapcsolatosan arra az álláspontra helyezkedett, hogy amennyiben az egyébként erőfölényben lévő sértett nem tud elhajolni az állára mért ütés elől, úgy a vádlott adott magatartása alkalmasnak látszott arra, hogy ki tudjon szabadulni a biztonsági őrszorításából a jogtalanul eltulajdonított- akkor még a maradéktalanul a birtokában lévő- tárgyakkal együtt, így cselekménye rablás büntette kísérletének minősül. Utalt arra is, hogy a vádlott magatartásának lopási cselekménykénti értékelés mellett maga sem látja megállapíthatónak az üzletszerű elkövetést, mint minősítő körülményt.

A másodfokú nyilvános ülésen a védő a bíróságok eljárását törvényesnek, az irányadó tényállást megalapozottnak, a cselekmény minősítését helytállónak ítélve az ügyészi fellebbezés elutasítását és a törvényszék ítéletének helybenhagyását indítványozta.

Vádlott csatlakozott védőjéhez.

A fellebbezésekre tekintettel az ítélőtábla az első és másodfokú bíróságok eljárását és a másodfokú bíróság ítéletének alapjául elfogadott tényállást teljes terjedelmében felülbírált a Be.387.§/1/ bekezdése alapján. Ennek során megállapította, hogy az eljárás bíróságok az eljárási szabályokat betartották, semmiféle olyan mulasztás, hiba nem történt, amely abszolút vagy relatív okból akár a másodfokú, akár minkét ítélet hatályon kívül helyezését vonná maga után, vagy amelynek következtében bármely bizonyítékot is ki kellett volna rekeszteni a bizonyítéki körből, hiszen amennyiben ezt a másodfokú bíróság nem észleli, úgy arra a harmadfokú eljárásban kellett volna sort keríteni. Az elsőfokú bíróság a törvényesen beszerzett bizonyítékok helyes értékelésével, mérlegelésével a másodfokú bíróság által pontosított formában megalapozott tényállást állapított meg. Az ügyben a vádlott védekezésén kívül számos tanú vallomása, okirati bizonyítékok, így a helyszínelés adatai, a befogadás kezdetén végzett ruházat átvizsgálásról, lefoglalásról készült jegyzőkönyv, a sértetti cég termékkódjainak nyilvántartási adatai mind-mind fontos adatokkal, tényekkel szolgáltak a tényállás megállapításához, melyet az ítélőtábla a fellebbviteli

főügyesség indítványának megfelelően az iratok tartalma alapján a Be. 388.§ /2/ bekezdése szerint az iratok tartalma alapján csupán azzal egészítette ki, hogy **vádlott**nak az elsőfokú ítélet személyi részének 3.pontjában rögzített elítélése kitöltésének napja 2007.július 24-e, a 4.pontban írt elítélésé 2010. december 24-e. A sminkkészletnek a cselekményt követő visszaadásával és a gyűrűk lefoglalásával, majd a sértettnek történt kiadásával megtérült.

Ezzel a kiegészítéssel a törvényszék által elfogadott,- határozatát arra alapító-elsőfokú ítéleti tényállás teljes mértékig megalapozott, így alapját képezhette a harmadfokú bíróság határozatának is a Be.388.§ /1/ bekezdése értelmében.

A tényállás alapján helyesen vonta le azt a következtetést az elsőfokú bíróság, hogy a vádlott cselekménye nem meríti ki a vád szerinti zsarolás bűntette kísérletét. Ezen álláspontját a lopási és zsarolási cselekmények jogi konstrukcióját vizsgálva megalapozott jogi érvekkel is alátámasztotta. A másodfokú bíróság azonban helytállóan foglalt állást a tekintetben, hogy a vádlott előéleti adataiból nem építhető fel olyan láncolat, folyamat, amelyből alappal lenne levonható az a következtetés, hogy **vádlott** életvezetésébe, életvitelébe az üzletszerűséghez megkívánt rendszerességgel beépült a bűnözés, a vagyon elleni bűncselekmények elkövetése révén történő jövedelemszerzés. Ezen érvek mellett pedig a vádlott cselekménye valóban csak a tulajdon elleni szabálysértést valósította meg. Ebből is következően az ítélőtábla nem osztotta a fellebbviteli főügyesség minősítéssel kapcsolatosan kifejtett érvelését. Az eseti döntések a joggyakorlat egységesítésére, alakítására szolgálnak. Ugyanakkor adott ügy megítélésénél valamennyi elkövetési körülményből, konkrét helyzetből kell kiindulni. Kétségtelen, hogy a joggyakorlat bizonyos esetekben nem tesz különbséget a rablás megvalósulása szempontjából az akaratot bénító vagy hajlító erőszak közt, de valamennyi körülményt együttesen kell vizsgálni ahhoz, hogy a bíróság állást tudjon foglalni a tekintetben, hogy az adott formában véghezvitt erőszak elérte-e a rabláshoz megkívánt szintet. Adott ügyben tényként kell kezelni, hogy a vádlott részéről állra leadott ökölkötés nem csak a menekülés elősegítését célozta. Az azonban megállapítható, hogy ennek a cselekménynek a meghatározója az volt, hogy a vádlott az adott helyzetből menekülhessen, a fő motívuma nem az üzletből

ellopott dolgok megtartása volt. A vádlott attól rettent meg alapjaiban, hogy rendőrt hívnak, eljárást indítanak ellene. Mindezt, még ha a vádlotti védekezés nem is volt teljes egészében elfogadható, a tanúk is leigazolták. A vádlott, mint ahogy azt a tények is mutatják nem véletlenül tartott a következményektől, hisz őrizetbe, majd négy hónapig előzetes letartóztatásba került a cselekménnyel összefüggésben. Az

ítélőtábla ekként a bűncselekmény alanyi és tárgyi ismérveit tekintve maga is arra az álláspontra helyezkedett, mint amit a törvényszék is levont az adott körülményekből, vagyis hogy a vádlott adott magatartása sem a rablás, sem a zsarolás sem a lopás bűncselekményét nem valósította meg, az tulajdon elleni szabálysértésként értékelendő. Pontos a másodfokú ítéletben a jogszabályhely megjelölése is. A maximális tartamú elzárás, mint joghátrány ugyancsak helyénvaló. Törvényesen járt el a másodfokú bíróság, amikor abba beszámította a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt is, amely ezáltal már letöltöttnek tekinthető.

A törvényszék ítéletének további rendelkezései is törvényesek, az ítéltábla a törvényszék ítéletét a Be. 397.§-a alapján helybenhagyta.

A harmadfokú eljárásban felmerült bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezés a Be. 385.§-ára figyelemmel a Be. 381.§ /1/ bekezdésén alapszik.

Győr, 2016. június 28. napján

Dr.Kovács Tamás sk.	Dr.Takácsné dr.Helyes Klára sk.	Dr.Miklós Mária sk.
a tanács elnöke	a tanács tagja, előadó	a tanács tagja

Z á r a d é k :

Ezzel a végzéssel a Tatabányai Törvényszék 2016. január hó 14. napján kelt 2.Bf.231/2015/7. számú ítélete 2016. június 28. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Győr, 2016. június 28. napján

Dr. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke

a kiadmány hitelül kiadó